

CARTEA LUI AZRAEL

ZEI ȘI MONȘTRI
CARTEA ÎNTÂI

AMBER V. NICOLE

TRADUCERE DE ROXANA BRÎNCEANU

— **S**ERIOS? AR TREBUI SĂ FII UN RĂZBOINIC DIN ȚIA STRĂVECHI, TE-
muți de toți, și tu tresari de durere? Partea cea mai rea nici nu s-a
întâmpat încă.

Mi-am mai ridicat o dată pumnul, iar de data asta s-a izbit de obrazul lui. Capul i s-a smucit într-o parte, iar oasele au scrâșnit sub forța articulațiilor mele. Sângele albastru cobalt a împrăștiat podeaua din lemn a biroului de la etaj din conacul imens. Celestialul legat din centrul încăperii și-a mai scuturat o dată capul înainte să se îndrepte. S-a holbat la mine, cu fața însângerată și fruntea încrețită de durere.

— Ochii tăi, a spus el printre buzele despicate și umflate, făcând o pauză ca să scuipe sânge la picioarele mele. Știi ce ești.

Luptase din greu, cu părul lipit de cap de sudoare și sânge. Măinile îi erau legate la spate, iar mușchii îi erau umflați sub materialul sfâșiat al unui costum inițial decent. S-a prăbușit pe scaunul din centrul încăperii cândva prestigioase.

— Dar e imposibil. Tu nu poți exista. Ig'morruthenii au pierit în Războiul Zeilor.

Nu-mi începusem viața ca ig'morruthen, dar asta devenisem, iar ochii mă trădau mereu. Când eram furioasă, flămândă sau orice altceva în afară de muritoare, se transformau în doi tăciuni înflăcărați – un identificator printre multe altele care dovedea că nu mai sunt muritoare.

— A, da, Războiul Zeilor! Mi-am lăsat capul într-o parte, uitându-mă la el, și am adăugat: Și cum s-a întâmpat asta? O, da: cu mii de ani în urmă, lumea voastră s-a prăbușit, a ars și a căzut în lumea noastră, bulversând vieți și tehnologii. Acum tu și cei ca tine faceți regulile, nu? Acum lumea știe despre zei și monștri, iar voi sunteți marii binefăcători care îi țin pe toți băieții răi sub cheie.

M-am apropiat și mai mult, apucând spătarul scaunului în timp ce el încerca să își depărteze capul de mine.

— Știi ce i-a făcut căderea voastră lumii mele? În timp ce voi toți reconstruiți, o molimă a măturat casa mea din deșertul Eoria. Știți câți au murit? Vă pasă?

El nu a răspuns și eu am împins scaunul. Am ridicat mâna, cu articulațiile degetelor pătate de sângele lui.

— Mda, nici nu credeam. În fine, sângerezi albastru, așa că bănuiesc că de fapt lucrurile nu sunt chiar exact cum par.

M-am ghemuit în fața lui, făcând cioburile de sticlă să-mi scârțâie sub călcâie. Singura lumină venea de pe hol, pătrunzând prin ușă și luminând dezastrul din birou. Mai multe pagini de cărți și alte resturi erau împrăștiate pe podea, împreună cu masa ruptă prin care îl aruncasem.

Celestialul era motivul pentru care veniserăm, și era puțin probabil ca artefactul pe care îl căuta Kaden să fie aici, dar am verificat totuși. Celestialul meu legat și bătut nu a spus nimic în timp ce mă urmărea căutând prin ruinele camerei. Fața de stoic pe care o etala era un scut, deghizând ceea ce simțea de fapt.

Zgomotul a inundat etajele de sub noi, ceilalți care locuiau aici urlându-și ultimele urlete. S-au auzit împușcături și a urmat un râs amenințător. Ochii i-au sclipit de furie când m-am întors la el și mi-am lăsat mâinile pe umerii lui. Într-o singură mișcare fluidă, mi-am aruncat un picior peste poala lui și l-am încălecat.

A întors capul spre mine, cu o expresie de dezgust pur și derută.

— Ai de gând să mă omori?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu încă.

A încercat să se retragă, dar l-am prins de bărbie, forțându-l să-și întoarcă fața la mine.

— Nu-ți face griji! N-o să te doară. Trebuie doar să mă asigur că tu ești cel pe care îl căutăm. Ai răbdare cu mine! Trebuie să mă concentrez pentru ca asta să funcționeze.

Sângele picura dintr-una dintre rănila împrăștiate pe fața lui. L-am apucat de bărbie și i-am răsucit capul, apoi m-am aplecat și mi-am trecut limba peste tăietură. Între o bătaie de inimă și următoarea, am fost smulsă din acel birou și aruncată în amintirile lui.

O lumină albastră mi-a fulgerat prin subconștient în timp ce camere în care nu fusesem niciodată apăreau și dispăreau. Râsul unei femei cu mulți ani mai în vârstă decât el îmi răsuna în urechi; aducea o tavă cu mâncare într-un mic living. Ea era mama lui. Imaginile convergeau, și am văzut doi domni vorbind despre sport și strigând într-un bar aglomerat. Paharele se ciocneau și oamenii

râdeau, încercând să se facă auziți peste zgomotul câtorva televizoare mari cu ecran plat agățate pe pereți. Capul îmi pulsa în timp ce mergeam mai adânc. Scena s-a schimbat, iar acum eram într-o cameră întunecată. Șuvițe de păr castaniu-auriu dansau în jurul corpului mic al unei femei. Gemetele ei deveneau tot mai puternice și spatele i se arcuia ridicându-se de pe pat în timp ce își strângea sânii.

Bravo ție, dar nu e ceea ce îmi trebuie mie! Am închis ochii și mai strâns, încercând să mă concentrez. Aveam nevoie de mai mult.

Călătoream pe străzile pietruite din Arariel într-un vehicul mare cu geamurile întunecate. Lumina soarelui pătrundea printre clădiri, galbenul și auriul strălucitor accentuând frumusețea peisajului. Oamenii se grăbeau pe trotuare, iar bicicliștii se strecurau printre mașini. Ochelarii de soare mi-au alunecat pe vârful nasului când mi-am întors capul, uitându-mă la tovarășii mei. Trei bărbați stăteau cu mine în spate, interiorul camionetei fiind mai mare decât mă așteptam. Alți doi erau în față, unul, la volan și celălalt vorbind la telefon pe scaunul pasagerului. Erau tineri, bine bărbierii și purtau aceleași haine negre ca și celestialul în a cărui minte mă aflam acum.

„Au mai auzit ceva?” am întrebat cu o voce care nu mai era feminină, ci a lui.

„Nu”, a răspuns bărbatul din fața mea. Părul îi era pieptănat pe o parte și lipit acolo cu atât de mult gel, încât îi puteam simți mirosul chiar și în visul-sângelui. Era slab comparativ cu cel de lângă el, însă știam că e la fel de puternic. „Vincent își ține gura. Cred că ei știu că atacurile nu sunt doar frecvente. Au o țintă. Doar că noi nu știm care anume.”

„Am pierdut o mulțime de celestiali – prea mulți și prea curând. Se întâmplă din nou, nu-i așa? Ceea ce ne-au învățat ei?” a spus bărbatul de lângă mine. Vocea lui era liniștită, dar puteam să-i simt teama. Era un bărbat cât un munte, dar modul în care se crispase când întrebase îmi spunea că e speriat, în ciuda tuturor mușchilor. Degetele i s-au împletit și s-au desfăcut de mai multe ori înainte să se întoarcă spre mine. „Dacă este... dacă o face... el se va întoarce.”

Înainte să apuc să răspund, un râset scurt m-a luat prin surprindere. M-am întors să mă uit la omul din fața mea. Avea brațul strâns îndoit și privea pe geam. „Cred că întoarcerea *lui* mă sperie mai mult decât confruntarea cu ei.” Tipul ăsta părea și tânăr. Zeilor, câți celestiali arătau ca niște băieți de facultate? Cu asta ne luptam?

„De ce?” l-am întrebat. „El e o legendă, un mit în cel mai bun caz. Avem deja trei din Mâna Rashearimului aici. Orice i-ar putea ucide pe ei fie a murit în război, fie a fost sigilat timp de secole. Este doar un alt monstru de rând care crede că are putere.” M-am oprit, privindu-i pe fiecare în ochi. „Suntem în regulă.”

Bărbatul din față a deschis gura să răspundă, dar a închis-o când mașina a frânat brusc. Soarele se uita încruntat la noi când am coborât, închizând portiera în urma noastră. Vehiculele umpleau aleea curbată și și mai multe continuau să sosească. Celestialii se înghesuiau la intrare. Unii se adunaseră în grupuri mici, alții se deplasau grăbiți din loc în loc.

Mi-am potrivit sacoul și i-am netezit marginile o dată, tot mai neliniștită în timp ce urcam treptele spre intrare. O clădire mare din marmură și calcar m-a întâmpinat, auriul, albul și cremul fiind aproape stridente. Câteva aripi mari în formă de cupolă se întindeau de o parte și de alta, cu ferestre mari la fiecare etaj. Am văzut oameni traversând podurile de piatră care legau diferitele clădiri. Toți purtau haine de afaceri similare și duceau cu ei dosare și serviete. În timp ce priveam, mai mulți au ieșit din clădire, vorbind și râzând. Mergeau pe stradă ca și cum în mijlocul orașului nu s-ar fi aflat o fortăreață.

Orașul Arariel.

Imagina s-a încetșat când m-am retras din amintire. Străzile frumoase din Arariel s-au estompat, iar eu mă aflam din nou în biroul distrus și slab luminat. Acum aveam tot ce-mi trebuia. Un mic zâmbet mi-a curbat buzele când i-am întors fața spre mine.

— Vezi, ți-am spus că n-o să doară... dar partea următoare o să doară.

Gâtul i s-a mișcat o dată în timp ce înghițea, mirosul de frică îmbăcșind camera.

— Ce-ai văzut?

Vocea, groasă și grea, venea din spatele meu. A răsunat o mică bufnitură când a lăsat să cadă ceva cărnos pe podea. A intrat în cameră, prezența lui fiind aproape la fel de impunătoare ca a mea.

— Tot ce ne trebuie, am murmurat când m-am ridicat de pe scaun.

L-am rotit dintr-o singură mișcare fluidă, astfel încât Peter să fie cu fața la Alistair.

— E un celestial? Am văzut destui dintr-ăștia, Dianna, a spus Alistair în timp ce își freca fața cu o mână.

Sângele îi păta pielea și hainele în urma distrugerilor pe care le provocase jos. Părul argintiu, în mod normal perfect pieptănat, avea câteva șuvițe scăpate de la locul lor și era brăzdat cu roșu-aprins.

— Am văzut Ararielul. A fost acolo. Au vorbit despre Vincent, ceea ce înseamnă că *el* – am scuturat ușor scaunul cu prietenul nostru legat – lucrează cu Mâna.

Un rânjet, tăios și letal, i-a străbătut trăsăturile.

— Minți.

— Nu mint, am replicat, clătinând din cap și împingând scaunul spre el. L-am gustat. Acesta este Peter McBridge, 27 de ani, celestial de rang. Părinții lui sunt pensionari și el nu are alte legături cu lumea muritorilor. Fortăreața este în Arariel. Colegii lui au vorbit despre noi și despre ce am făcut până acum. Au vorbit despre Mâna Rashearimului și chiar l-au menționat pe Vincent.

Tipul din scaun a bălăjit ceva, întinzându-și capul și uitându-se de la mine la Alistair și înapoi.

— Cum ai văzut asta? Cum poți să știi?

Ne-am oprit, uitându-ne la Peter în timp ce ochii lui se mutau rapid de la unul la celălalt. M-am lăsat pe vine și m-am aplecat spre el.

— Ei bine, vezi tu, Peter, fiecare ig'morruthen are o mică ciudățenie. Asta a fost doar una dintre ale mele.

L-am mângâiat pe Peter pe față, în timp ce el continua să se uite la noi îngrozit, înainte de a întâlni din nou privirea lui Alistair. El mi-a oferit un zâmbet vag și răutăcios și a spus:

— Dacă ceea ce spui e adevărat, atunci Kaden va fi foarte, foarte fericit.

Am mai încuviințat o dată.

— Eu am găsit intrarea. Restul depinde de tine.

M-am dat înapoi de lângă scaun și Alistair a făcut un pas în față.

— Acum, Peter, vrei să vezi ce poate face Alistair?

Celestialul s-a zbătut, încercând să-și rupă legăturile, dar era prea slăbit, prea bătut ca să-și adune forța necesară. Am pufnit batjocoritor. Ce mai războinici erau ăștia! Să luăm lumea asta pentru Kaden ar fi fost floare la ureche.

— Ce ai de gând să-mi faci?

Alistair a pășit înainte, stând în fața lui Peter. Și-a ridicat mâinile, cu palmele plutind la câțiva centimetri de o parte și de alta a capului lui Peter.

— Relaxează-te! Cu cât te zbați mai mult, cu atât doare mai tare, a murmurat Alistair.

Ochii lui Alistair au strălucit în același roșu sângieriu ca și ai mei în timp ce o ceață neagră se forma între mâinile lui, conectându-i palmele. Se unduia și dansa între degetele lui, trecând prin capul celestialului. Pentru mine, țipetele erau partea cea mai puțin plăcută; întotdeauna erau foarte puternice. Dar cred că asta era de așteptat când creierul cuiva era sfâșiat în bucăți și repus la loc. Desigur, Alistair avea câțiva celestiali sub control, dar niciunul cu un rang atât de înalt ca al lui și niciunul care să fi fost atât de aproape de acel oraș blestemat. Kaden ar fi fost și el fericit măcar o dată.

Țipetele s-au oprit brusc și eu mi-am înălțat capul.

— Întotdeauna te uiți în altă parte, a comentat Alistair cu un surâs arogant pe buze.

— Nu-mi place.

Nu voisem să-mi scape asta. Kaden nu accepta slăbiciunea, dar eu fusesem muritoare înainte să renunț la viața mea. Fusesem muritoare, cu sentimente de muritoare, puncte de vedere de muritoare și o viață de muritoare. Indiferent cât de departe aș fi mers și ce aș fi făcut, câteodată mortalitatea mea se strecura înapoi. Mulți ar fi spus că e un defect al inimii mele de muritoare. Pentru mine era un alt motiv pentru a fi mai puternică, mai rapidă, mai rea. Există o limită pe care o treci pentru a supraviețui – una pe care eu o trecusem cu secole în urmă.

— După tot ce-ai făcut, asta – a arătat spre celestialul acum tăcut – te deranjează?

— E supărător. Măinile mi-au zburat spre șolduri și am dat drumul unui oftat exasperat înainte să-l întreb: Am terminat?

El a ridicat din umeri.

— Depinde. Întâmplător ai văzut ceva despre carte?

A, da, cartea! Motivul pentru care alergam peste tot, scotocind Onuna.

Am clătinat din cap.

— Nu, dar, dacă el poate ajunge suficient de aproape de Mână, atunci e ceva. Un punct de plecare.

Maxilarul i s-a încheștat și a clătinat din cap.

— N-o să fie suficient.

— Știu.

Am ridicat mâna, întrerupând orice altceva avea de gând să spună.

— Continuă!

Un zâmbet rece și mortal i-a luminat fața. Alistair îmi amintea de gheață, de la pomeții duri și sculptați până la expresia goală. El nu fusese niciodată muritor, iar slujirea lui Kaden era tot ceea ce știa. A ridicat mâna într-o poruncă tăcută și celestialul s-a ridicat în picioare. Nu era nevoie de cuvinte. Alistair îi stăpânea mintea și trupul.

— Nu-ți vei aminti nimic din ce s-a întâmplat astăzi aici. Acum îmi aparții mie. Vei fi ochii și urechile mele. Ce vezi tu văd și eu. Ce auzi tu aud și eu. Ce vorbești tu vorbesc și eu.

Peter a mimat identic cuvintele rostite de Alistair. Singura diferență era tonul.

— Acum, curăță mizeria asta înainte să primești vreo vizită!

Peter nu a spus nimic, doar a trecut pe lângă Alistair și a început să aranjeze biroul. Alistair a venit lângă mine și l-am privit. Nici nu mai eram acolo pentru el; era o marionetă fără minte pe care o controla Alistair. M-am luptat cu impulsul de a mă foi inconfortabil, știind că și eu eram la fel pentru Kaden. Singura diferență era că eu o știam. Peter dispăruse acum, că Alistair

îi stăpânea mintea, și nicio putere din Onuna nu putea rupe această stăpânire. De îndată ce avea să nu mai fie util, Alistair urma să se descotorosească de el la fel ca de ceilalți dinaintea lui. Îl ajutasem, la fel cum o făcusem timp de secole. O parte din mine mă durea să-l privesc ocupându-se de sarcini pe care nu avea de ales decât să le îndeplinească.

Blestemată inimă muritoare!

Bătaia din palme a lui Alistair mi-a întrerupt aceste gânduri când s-a întors spre mine.

— Acum ajută-mă să curăț cadavrele de la parter! A trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre ușă, și a strigat peste umăr: Peter, spune-mi unde ții sacii ăia de gunoi rezistenți!

— În bucătărie. În dulapul al treilea, pe raftul de jos.

M-am răsucit pe călcâie, urmându-l pe Alistair afară din cameră și coborând scările.

— Ce-o să facem cu ele?

Zâmbetul pe care l-a aruncat peste umăr era răutate pură.

— Acasă există o mulțime de ig'morrutheni care probabil mor de foame.

UMBRELE SE DESPRINDEAU ÎN VALURI ÎN JURUL MEU ȘI AL LUI ALISTAIR în timp ce treceam prin portal acasă în Novas. Ne-au întâmpinat aerul cald sărat și o liniște stranie. Novas era o insulă în largul coastei Kashueniei, dar nu orice insulă. Ieșea din imensul ocean ca o bestie feroce care amenința să revendice marea înconjurătoare. Întotdeauna presupusesem că e un alt fragment care căzuse pe lumea noastră în timpul Războiului Zeilor. Kaden îl revendicase, îl modelase și îl făcuse al său. Presupun că era casa noastră, deși „casă” era un termen subînțeles. Eu nu am simțit niciodată Novas ca pe acasă. Acasă era cu sora mea, și of, cât de dor îmi era de ea!

Mi-am săltat pe umăr câțiva saci negri de gunoi groși și l-am urmat pe Alistair. Nisipul se lipea de pantofii noștri îmbibați de sânge, făcând drumul și mai greoi. Copacii înconjurau peisajul vast, iar soarele se strecura printre nenumăratele ramuri, creând o strălucire blândă și pașnică. Era ceva înșelător. Blândețea și pacea erau lucruri necunoscute aici. Plaja în sine părea primitoare. Sarea parfuma aerul în timp ce valurile ușoare lipăiau pe țărm. Apa de un albastru cristalin era atrăgătoare... dacă nu te gândeai la ceea ce pândea sub suprafață.

— E liniște, am spus când picioarele noastre au atins cărarea din piatră vulcanică. Niciodată nu e liniște.

— Să punem mâna pe Peter a durat mai mult decât credeam, presupun, a replicat Alistair, aruncând o privire în jur ca și cum abia acum ar fi observat.

Am clătinat din cap și am oftat, știind că are dreptate. Dacă întârziem, Kaden ar fi fost supărat, indiferent de informațiile pe care le obținuserăm. Din păcate, liniștea nefirească de pe insulă nu era un indicator de încredere al poziției lui.

Am continuat să mergem, ritmul nostru încetinind pe măsură ce construcția grandioasă devenea vizibilă. Câteva trepte largi duceau la ușile duble. Garduri de fier înconjurau partea din față, adăugând o notă modernă casei

masive pe care Kaden o săpase din vulcanul activ ce tot adăuga material la insula Novas. Am împins ușile și am intrat, căldura îmbrățișându-ne în timp ce pășeam în foaier. În interiorul casei era cald și uscat, dar nu apăsător. Tărâmul natal al lui Kaden fusese uitat de mult, sigilat după Războiul Zeilor. Locul de unde venea el era mult mai cald decât Onuna, iar pentru el insula vulcanică se apropia cel mai mult de sentimentul de acasă.

Am lăsat sacii grei pe podea și mi-am pus mâinile în șolduri, strigând:

— Iubire, am ajuns acasă!

Vocea mea a răsunat prin vastul hol deschis la capăt.

Alistair a pufnit și și-a dat ochii peste cap, lăsând să cadă sacii mari pe care îi căra lângă ai mei.

— Infantil!

Cuvântul a răsunat de deasupra noastră, iar eu mi-am ridicat privirea. Tobias ne privea din balconul mare care mărginea etajul. Lumina soarelui pătrundea prin lucarne, aruncându-i nuanțe de bronz pe pielea ca de abanos. În timp ce ne privea, și-a potrivit butonul de la cămașa albastru-închis.

Alistair a scos un fluierat scăzut.

— Suntem bine îmbrăcați, nu-i așa? A început deja?

Tobias i-a aruncat lui Alistair un zâmbet rapid care i-a ajuns și la ochi. Era unul pe care eu nu-l promisem niciodată din partea celui de-al treilea comandant al lui Kaden.

— Ați întârziat. Ochii i s-au oprit la ai mei, iuți ca ai unei vipere și la fel de veninoși, înainte să adauge: Amândoi.

I-am trimis un sărut prin aer.

— Ți-a fost dor de mine?

Mă obișnuisem cu comportamentul mai puțin prietenos al lui Tobias. Nu spusese niciodată asta, dar presupuneam că antipatia lui față de mine se datora faptului că devenisem secundul lui Kaden când fusesem creată. Tobias devenise al treilea și Alistair al patrulea – nu că lui Alistair i-ar fi păsat. Atâta timp cât avea o casă și mâncare, lui nu-i păsa pe cine preferă Kaden.

— O, dar așteaptă până o să afli de ce! a zis Alistair. În plus, am adus mâncare pentru fiare.

„Fiare.”

Buzele lui Tobias s-au arcuit când s-a uitat la sacii care ne înconjurau.

— O să fie recunoscătoare, dar voi trebuie să vă pregătiți. Să le-o ducă altcineva. Nu avem timp.

Ca la un semn, creaturile au început să cânte, iar privirea mi-a coborât la podeaua de piatră. Un fior mi-a urcat pe șira spinării când am auzit corul de râsete. Întotdeauna îmi aminteam de hiene și mă înspăimântau. Știam cât de

adânc se aflau și mă uimea mereu cum funcționa acustica astfel încât să le putem auzi totuși. Kilometri întregi de tuneluri șerpuiau în munte, conectând săli, camere și temnițe prin numeroase niveluri.

— Le închide în timp ce avem oaspeți? am întrebat, ridicând o sprânceană.

Alistair și Tobias au împărțășit un zâmbet înainte ca Alistair să clatine din cap și să se îndrepte spre spatele casei. Tobias s-a depărtat de balustradă, dispărând la etaj, iar eu am rămas acolo. Mi-am cuprins corpul în brațe, holbându-mă la podea ca și cum aș fi putut vedea prin ea.

— Presupun că asta răspunde la întrebare, am oftat.

Nu era ca și cum mi-ar fi fost frică de ele. Kaden făcuse o mulțime de ig'morrutheni de când era aici, dar ei nu erau ca mine, Alistair sau Tobias. Semănau mai mult cu garguiele cu coarne pe care muritorii îi lipeau pe clădirile lor. De multe ori mă întrebam dacă nu cumva văzuseră fiarele ig'morruthen și le copiaseră în arta lor, încercând să-și alunge frica instinctuală de monștri. Fiarele erau puternice și rele, dornice de sânge și carne. Puteau să comunice, dar a spune că puteau să vorbească însemna să le acordăm prea mult credit. Puteau să imite, dar vorbirea le era limitată.

S-au auzit pași din sala exterioară, iar câțiva dintre lacheii lui Kaden s-au apropiat și s-au oprit lângă mine. Am lovit cu piciorul sacul cel mai apropiat de mine.

— Duceți astea jos și asigurați-vă să mănâncă! Trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire cu personalități din Lumea Cealtă.

Zgomotul tocurilor mele răsuna în timp ce coboram pe scara sinuoasă de obsidian spre sala principală a lui Kaden. Întotdeauna o considerasem „alimentatorul lui de ego”. Emană megalomanie, de la tapiserii, la mobilierul extravagant.

Vocile umpleau holul și luminile pâlpâiau pe pereții de piatră. Am grăbit pasul, netezind marginile rochiei negre elegante pe care o îmbrăcasem. Știusese că aveam să întârzii, dar trebuia să-mi fac timp să spal sângele de pe mine. Vocile deveneau mai puternice pe măsură ce mă apropiam. Futu-i, se auzea ca și când casa era arhiplină!

Încă doi dintre lacheii lui Kaden stăteau în fața ușilor duble ale sălii de întâlniri. Purtau costume pe care știam că nu și le pot permite, dar care făceau parte din uniforma lor pentru această seară. Kaden le promisese viața eternă celor care îi făceau pe plac și se supuneau voinței sale, dar știam că probabil urmau să fie reduși la niște bestii fără minte în loc să sfârșească fiind ca Alistair,

Tobias sau ca mine. S-au înclinat când m-am apropiat, iar eu am înghițit o gură de aer ca să-mi calmez nervii. Fără să-mi întrerup mersul, am adoptat chipul Reginei Însetate de Sânge. Era ce așteptau ei, cea de care se temeau – și pe bună dreptate. Ea își câștigase reputația de-a lungul secolelor.

Vocile s-au stins imediat ce am pășit pragul și am intrat în sala de întâlniri uri-așă. Erau mult mai multe creaturi din Lumea Cealaltă aici decât mă așteptasem.

De două ori futu-i!

Valurile întunecate ale părului îmi coborau pe umeri și pe spate când îmi țineam capul sus. M-am îndreptat spre masa lungă de obsidian care domina încăperea. Era înconjurată de scaune formate din aceeași piatră dură care alcătua această cavernă vulcanică. Cazane înalte stăteau lipite de pereți, fiecare dintre ele conținând câte o flacără mică.

Mulți ochi se înfieau în fiecare centimetru din mine, dar cei care m-au făcut să ezit au fost cei care ardeau roșu-aprins: Kaden. Creatorul meu, iubitul meu și singurul motiv pentru care sora mea trăia. Din cauza ei făceam absolut tot ce îmi cerea el.

Kaden stătea în capul mesei, cu mâinile la spate. Ochii i s-au întâlnit cu ai mei pentru o fracțiune de secundă. Era superb, iar costumul cafeniu cu alb contrasta minunat cu pielea sa de abanos. Însă numai un ignorant nu ar fi văzut monstrul care zăcea sub înfățișarea lui frumoasă.

Am auzit pași în spate. Bun; nu eram ultima care sosea. Mi-am ocupat locul la dreapta lui Kaden în timp ce restul participanților intrau. Kaden nu mi-a vorbit și nu m-a salutat, nu că m-aș fi așteptat la asta. Nu, concentrarea lui era la cine venea și cine nu-și făcuse apariția. Murmurele și șoaptele au dispărut încet-încet pe măsură ce toată lumea intra. Au rămas în picioare, așteptând să se așeze Kaden înainte să îndrăznească s-o facă și ei.

Tobias stătea la stânga lui Kaden, îmbrăcat într-o cămașă albastră cu nasturi și pantaloni negri. Își răsucea între degete lanțul de argint de la gât și cerceta sala. Întotdeauna era atent și întotdeauna supraveghea. Alistair stătea lângă el, nemaifiind murdar de sânge, purtând o cămașă albă cu nasturi și pantaloni eleganți. Amândoi erau letali și își câștigaseră poziția de generali ai lui Kaden.

Am privit cum Alistair s-a aplecat și i-a șoptit lui Tobias:

— Vampirii au trimis un secund. Nici el, nici fratele lui nu au apărut.

M-am uitat la locul unde regele vampirilor ar fi stat în mod normal și am văzut că Alistair avea dreptate. Zona în care s-ar fi aflat Ethan și oamenii lui era ocupată de patru membri inferiori.

De trei ori futu-i!

Tobias a dat din cap, lăsându-și lanțul și privind spre Kaden. Nările lui Kaden se umflaseră, singurul indicator al furiei sale.

În dreapta mesei se afla sabatul Habrick. Erau prezenți cel puțin zece vrăjitori, bărbați și femei, toți aranjați perfect în jurul liderului lor, Santiago. Părul lui avea atât de mult gel în el, încât îmi ardea nasul. Costumul italian era mai mulat decât rochia neagră pe care o purtam eu – și asta nu era puțin spus. Mi-a întâlnit privirea și a zâmbit ușor, ca și cum m-ar fi surprins admirându-l. Ochii i s-au plimbat peste mine de sus până jos așa cum o făceau întotdeauna, iar asta mi-a făcut stomacul să se întoarcă pe dos. Cu înfățișarea lui frumoasă, presupunea că nicio femeie nu-i poate rezista. Se înșela, și învățase asta în ultimii câțiva ani în urma numeroaselor lui încercări eșuate de a mă băga în pat.

Am clătinat din cap și m-am întors din nou cu fața la sală. Chiar și cu numărul de creaturi din Lumea Cealaltă care veniseră, tot simțeam că pentru Kaden nu-i suficient. El era regele lor – regele tuturor regilor – și își dorea ceea ce i se cuvenea.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, s-a întors spre mine și și-a potrivit sacoul costumului înainte de a-mi oferi un semn regal din cap.

Începea spectacolul.

Mi-am ridicat mâinile, invocând puterea pe care mi-o oferise. Focul a erupt în palmele mele, învârtindu-se și dansând jucăuș. Am aruncat globuri de energie spre fiecare torță. Flăcările au crescut, luminând camera și aruncând umbre în colțurile îndepărtate, în timp ce liniștea s-a așternut peste toți cei prezenți.

Kaden s-a așezat, iar eu am coborât flăcările până la un dans surd, pulsatoriu. Unul câte unul, clanurile, sabaturile și conducătorii lor s-au așezat și ei. Ochii lui Kaden au măturat încăperea în timp ce bătea cu degetele în masă într-un ritm constant. Nimeni nu zicea nimic – nici măcar un cuvânt.

— Voi spune că sunt fericit pentru cei care ați ajuns.

Vocea lui Kaden a umplut sala. Pentru unii, ar fi sunat calmă și stăpânită. Tot ce auzeam eu era furie.

— Santiago. Sabatul tău e minunat ca întotdeauna.

Kaden a dat din cap spre el în timp ce vrăjitorii îi susțineau privirea, mândri și puternici. Îi admiram, chiar dacă îl uram pe conducătorul lor.

— Mâncătorii de vise.

Kaden a făcut semn spre clanul Baku, așezat lângă sabatul lui Santiago. Ochii lor păreau să afișeze un zâmbet pe care fizic nu-l puteau avea. Acolo unde ar fi trebuit să fie o gură se afla doar o fantă cu pielea care se întindea peste ea pe linii diagonale. Erau niște ticăloși siniștri, pe care aveam tendința să-i evit. De-a lungul secolelor, auzisem povești care spuneau că unele clanuri sunt de fapt pașnice și că sunt chemate pentru a alunga și consuma coșmaruri. Eu nu le întâlnisem decât pe cele care strecurau teroarea în vise pentru prețul potrivit.

Vocea lui Kaden m-a tras înapoi la realitate când a continuat:

— Urlătoarele care manipulează minți.

Le-am remarcat pe banshee în stânga. Erau diferite femei, clanul fiind format numai din femele. Aparent, gena se baza foarte mult pe ambii cromozomi X. Toate cele prezente aveau părul foarte deschis sau foarte închis la culoare și erau îmbrăcate cu sacouri sau rochii mulate care urlau sume mari de bani – joc de cuvinte neintenționat.

Conducătoarea lor, Sasha, avea părul lung, aproape albastru, tras pe spate, prins pe jumătate, și purta un costum cu pantaloni din mătase cu sacoul deschis în față. Avea aproape o sută de ani, dar părea în floarea vârstei. Cu siguranță aveau stil, dar o văzusem pe Sasha folosind acele țipete de moarte asupra cuiva și provocându-i ruperea capului în mai multe bucăți. Mi-a luat săptămâni să scot materia cerebrală de pe pantofii preferați.

— Îi văd pe cei puternici.

Kaden a făcut semn spre umbre, care doar au înclinat din cap ca răspuns. Corpurile lor nu păreau solide, iar formele lor tremurau ca fumul. Erau un clan de asasini și creaturi înșelătoare prin natura lor. Un singur conducător îi controla, iar dacă îl elimini pe Kash, era noapte bună, adio asasini. Singura problemă era că ar fi trebuit să te apropii suficient de mult de el. Familia lui, ca majoritatea, ajunsese la putere de-a lungul secolelor croind o cale sângeroasă pentru oricine plătea bine. Le admiram totuși loialitatea față de Kaden. Sunt sigur că mai multe facțiuni îi plătiseră pe Kash și pe familia lui ca să încerce măcar să-l ucidă pe șeful meu cel înfricoșător, dar umbrele nu-l trădaseră niciodată.

— Văd legendarele bestii feroce.

Ochii lui Kaden, încă roșii, s-au concentrat asupra vârcolacilor. Această haită era condusă de Caleb și se bucura de mare respect în lumea noastră. Era tăcut dacă nu i se vorbea, dar puterea de care dădea dovadă doar cu o singură privire îmi făcea pielea de găină pe brațe. Părul său negru era tuns scurt și o barbă îngrijită îi umbrea maxilarul. Poate că l-ar fi putut învăța pe Santiago cum să-și aranjeze părul ca să nu mai arate ca o mizerie cleioasă. Am chicotit, iar Alistair și-a aruncat ochii spre mine în timp ce eu încercam să maschez totul cu un tuset. Îmi plăcea Caleb.

Acești vârcolaci nu erau genul tipic din filmele de groază. Formele lor de lup erau mai mult de lup, dar numai mărimea lor ar fi speriat pe oricine, muritor sau nu. Masculii aveau tendința să fie mai corpolenți decât femelele din haita lor, dar femelele erau mai viclene. Caleb își păstrase familia retrasă, dar veneau de fiecare dată când îl chema Kaden. Erau evazivi și secretoși, preferând să stea departe de politică pe cât posibil, dar erau toți acolo.

— Uite, chiar și consiliul muritorilor a venit!

Kaden a înclinat ușor din cap spre Elijah și grupul său. Elijah era de vârstă mijlocie, cu o urmă distinsă de păr cărunt la tâmplă. Își aranjase costumul ca

și cum ar fi fost o persoană importantă într-o sală plină de monștri. Kaden îl ajutase pe politician să avanseze, obținând un informator excelent și o sursă și mai bună de spălare de bani.

Focul roșu din ochii lui Kaden s-a aprins când s-a fixat asupra celor trei vampiri care stăteau pe scaune.

— Și totuși, doar o mână de hoți de sânge s-au arătat.

Vocea lui picura venin, făcând atmosfera din încăperea să se tensioneze. Toată lumea s-a încordat, liniștea fiind ca un bâzâit în simțurile mele când degetele lui Kaden au încetat să mai bată în masă.

— Unde este regele vostru?

Era o întrebare cu mai multe sensuri, și știam că nu are un răspuns corect.

Un bărbat s-a ridicat în picioare, îndreptându-și cravata și sacoul în timp ce-și dregea glasul.

— Domnul Vanderkai nu a putut ajunge și își cere mii de scuze. Alții i-au provocat poziția actuală, iar în acest moment se ocupă de asta.

Kaden s-a lăsat pe spate în scaun, împreunându-și mâinile în față și privindu-l fix pe vampir. A fost liniște parcă timp de o veșnicie. Bărbatul se mișca de pe un picior pe altul, iar dacă vampirii ar fi putut să transpire, știam că el ar fi transpirat.

— Se pare că în ultima vreme are o mulțime de probleme de genul ăsta, a comentat Kaden în cele din urmă, pe un ton ușor, reluându-și bătaia în tăblia mesei. Când a fost ultima dată când a apărut? a întrebat, întorcându-se spre Tobias.

Ochii lui Tobias s-au înfipt în vampir cu o expresie de îngâmfare.

— A trecut ceva timp, stăpâne. Luni.

Kaden a aprobat din cap și buzele i s-au curbat.

— Luni.

— Da. Bărbatul și-a dres glasul: Însă prințul i-a ținut locul la ultimele câteva întâlniri.

— Da, fratele. Și el unde e?

— Nu a putut să vină. Amândoi voiau să fie aici, vă asigur, dar chiar aveau nevoie de o mână puternică pentru a rezolva unele dintre problemele cu care ne confruntăm în prezent.

Cuvintele păreau forțate, ca și cum ar fi știut ce avea să se întâmple dacă mințea.

— Am înțeles, a zis Kaden.

Am auzit respirațiile ușurate ale tuturor, tensiunea scăzând în rândul unora dintre cei din jurul mesei. Dar nu și pentru mine, și nu pentru oricine care îl cunoștea cu adevărat.

— Este greu să păstrezi echilibrul, mai ales printre ceilalți în asemenea vremuri. În comparație cu ceea ce am fost odată, cu ceea ce a fost odată lumea,

numărul nostru este mic în marea schemă a lucrurilor. Amenințările pândesc, iar neliniștea și frica ne înfrâng. De aceea, mai presus de toate, trebuie să rămânem împreună. Bătaia degetelor s-a oprit când s-a aplecat în față și a întrebat: Știi ce vreau să spun?

Vampirul a înclinat scurt din cap.

— Da. Sunt de acord.

Minciună.

Zâmbetul lui Kaden s-a întins lent, o sclipire albă amenințătoare. A izbit cu palma în masă și sala s-a cutremurat. Ușile de la intrare s-au trântit, prinzându-ne pe toți înăuntru. Masa s-a desfăcut în două, despărțindu-se și împingându-ne pe toți în lateral, în timp ce un abur gros și usturător a pătruns involburat în sală. Nimeni nu a sărit și nici nu s-a mișcat, rămânând pe locurile lor. Dacă simțeau teamă, nu o arătau. Știau ce urmează, iar singurul lucru pe care Kaden îl ura mai mult decât orice era slăbiciunea. Kaden s-a ridicat în picioare, un rege în fața arenei sale, pentru că exact asta era: o arenă goală, cu ecou.

Eu mi-am înghițit nodul care îmi creștea în gât în timp ce priveam, ținându-mi mâinile împreunate în mijlocul poalei. Îi vedeam pe Tobias și Alistair cu rânjete mângătoare de rahat luminându-le fețele. Temperatura creștea în timp ce lava topită se rotea în gaura din mijlocul sălii. Fumul se ridica în timp ce bule vulcanice fierbinți apăreau la suprafață.

— Dați-i drumul! Intrați!

Kaden le-a făcut semn vampirilor să se îndrepte spre groapă.

— Ești nebun, a spus un vampir femelă în timp ce un altul cerceta camera, căutând o altă ieșire.

Celelalte creaturi n-au făcut nicio mișcare să-i ajute. Știau că mânia lui Kaden nu e pentru ei și nu voiau să se întoarcă împotriva lor.

Râsul lui Kaden a răsunat în camera plină de fum; și-a dus o mână la piept.

— Așa să fiu? Sau doar nu-mi place insubordonarea? Dianna.

Ochii mi s-au îndreptat spre el.

— Fii amabilă și ajută-i pe prietenii noștri!

Mi-am întors încet capul spre vampiri și, păstrându-mi privirea concentrată asupra lor, m-am ridicat. Mâinile mi s-au flexat pe lângă corp în timp ce mă îndreptam spre ei. Creaturile din Lumea Cealaltă s-au încordat când am trecut pe lângă ei, dar fețele lor nu au trădat nimic. Eram arma lui Kaden. Eram puternică. Ei o știau și o știam și eu. Eram o lamă făurită din foc și carne.

Vocea lui Kaden a răsunat, continuând:

— Poate că am probleme de încredere. Vedeți voi, nu este singura dată când regele vostru a avut astfel de „neplăceri”. Având în vedere timpul pe care îl avem la dispoziție și ceea ce trebuie să realizăm...

M-am oprit lângă una dintre femeile vampiri, iar ea m-a privit cu teamă în ochi.

— ...pur și simplu nu-mi permit slăbiciuni.

Ea a țipat când am prins-o de brațe și am tras-o spre groapă. Călcăiele ei cu țepi mi-au atins picioarele de câteva ori în timp ce se zbătea în strânsoarea mea, dar lupta a fost scurtă. Am aruncat-o peste margine, țipetele ei durând doar câteva secunde cât a căzut. Flăcări au izbucnit în jurul corpului său când a ajuns în bazinul de lavă și a fost mistuită.

Un alt vampir a trecut în fugă pe lângă mine într-un efort panicat de a scăpa. Mi-am întins brațul cu o viteză fulgerătoare. Ghearele mi-au țâșnit din vârfurile degetelor în momentul impactului, străpungându-i măruntaiele. El a tresărit, iar corpul i s-a încolăcit în jurul mâinii mele, apucându-mi încheietura și privindu-mă. Frica și panica îi umpleau privirea când l-am ridicat și l-am aruncat în focul de dedesubt.

Al treilea a fost cam la fel ca al doilea. A încercat să scape, a încercat să lupte, dar în cele din urmă strigătele lui cerșind milă au răsunat din pereții de obsidian când l-am aruncat în lavă. Mi-am șters cu mâna cu gheare obrazul stropit de sânge și m-am îndreptat spre ultimul vampir în viață din sală. Se dăduse bătut, știind că nu mai avea nici o cale de ieșire și nici unde să fugă. Se făcuse ghem pe podeaua de piatră. L-am apucat de reverele sacoului, ridicându-l și întorcându-mă pentru a-l duce deasupra gropii.

O sclipire de lacrimi i-a acoperit ochii galbeni.

— Te rog! a implorat el, am familie.

„Familie.” Cuvântul mi-a răsunat în minte și mi-am simțit caninii retrăgându-se. Setea de sânge m-a mușcat de călcăie, implorându-mă să cedez, să-mi dau drumul fiarei din lanț. „Familie.” Cuvântul era ca un puls, amintindu-mi că nu asta sunt eu. Fiecare bătaie a inimii mele era pentru ea, iar amintirea faptului că ea exista m-a adus înapoi din pragul nebuniei. „Familie.” De data asta cuvântul era înfășurat în sunetul râsului surorii mele și cu asta au venit și amintirile.

Gabby a clătinat din cap, râzând de mine în timp ce încercam și nu reușeam să-i arunc o florică de popcorn în gură.

— Ai o țință groaznică pentru o superființă.

A chicotit în timp ce arunca o mână de popcorn spre mine.

Am dat cu piciorul, lovind-o ușor peste tibie.

— Hei, eu sunt asasinul profesionist aici!

Ea a izbucnit în râs.

— Te rog! Ai plâns la sfârșitul filmului Medalionul.

— Ți-a fost un film trist. A avut un final trist. Doar că alegi tu filme groaznice.

Râseserăm ore în șir de filmul ăla tâmpit. Ne așezaserăm pe canapeaua mult prea scumpă pe care i-o cumpărasem drept cadou de absolvire și făcusem mi-zerie în apartamentul pe care îl iubea atât de mult. Absolvirea ei fusese cu luni în urmă și de atunci nu o mai văzusem.

Durerea celui gând m-a forțat să mă smulg din amintire. Am clipit de câteva ori la vampirul pe care îl țineam suspendat deasupra golului și lumea s-a limpezit. „Familie.” Dincolo de fumul încețoșat, am întâlnit flăcările roșii gemene ale ochilor lui Kaden. Mesajul nu era rostit, dar era limpede. Nu ezita, nu te gândi, doar termină-ți treaba – pentru că, dacă el simțea slăbiciune în mine, ar fi luat-o și pe ea. Fără să întrerup contactul vizual cu Kaden, mi-am retras ghearele din gâtul vampirului și mi-am desfăcut mâna, lăsându-l să cadă în groapă.

Kaden a zâmbit când bărbatul a dispărut. Apoi a închis portalul prin puterea voinței, iar masa s-a mișcat cu ocupanții încă așezați, sigilându-se la loc. Scârțâitul ușii din spatele meu a inundat camera acum prea tăcută, iar fumul rămas s-a scurs pe hol. Câteva persoane au tușit și și-au potrivit scaunele, piatra zgâriind podeaua.

M-am uitat la petele roșii care îmi decorau încheieturile și unghiile înainte de a-mi lăsa mâinile în jos pe lângă corp. Mi-am ținut capul sus, picioarele mișcându-se înainte ca mintea să înregistreze ce făceam în timp ce mă întorceam lângă Kaden. Alistair și Tobias mă priveau, evaluându-mă, dar am avut grijă să nu-mi arăt dezgustul de a fi acoperită de sânge. Am rămas privind înainte, cu mâinile împreunate în față.

Nicio slăbiciune. Niciodată.

— Acum, că te-ai ocupat de asta, de ce ne-ai chemat aici? a întrebat Kash, conducătorul umbrelor.

Avea un accent puternic și umbrele se foiau în spatele stăpânului lor.

— Simplu. Am aflat ceva despre Cartea lui Azrael.

Mai multe icnete și șoapte au umplut camera după ce Kaden s-a așezat în sfârșit. Alistair, Tobias și cu mine am rămas în picioare. Eram întotdeauna pe fază, neînfricați și distructivi.

— Imposibil! a șuiert liderul clanului Baku.

A urmat un moment de tăcere, apoi toată lumea a început să vorbească deodată, toți fiind de acord cu Baku, susținând că acea carte nu era nimic altceva decât un mit. Sunetul atâtor voci ridicate era copleșitor în sala de piatră. Vârcolacii erau singurii care nu vorbeau. Doar stăteau, privind și ascultând.

Nu m-a surprins faptul că politicianul muritor, Elijah, s-a auzit peste ceilalți.

— Chiar dacă acest text e găsit, au trecut mii de ani de la Războiul Zeilor. Cum am putea să-l citim?

— Să-l citim? a pufnit Santiago. Dacă e real, știți ce aduce cu el.

S-a lăsat tăcerea și toți s-au uitat la Kaden.

— Nimicitorul Lumii, a rostit o voce moale feminină din colțul stâng.

Toată lumea s-a întors să se uite la Sasha și la surorile ei. Bansheeile nu scosese niciun cuvânt de când începuseră toate astea, fiind aproape la fel de tăcute ca vârcolacii. Ochii Sashei au devenit sticloși ca și cum ar fi fost dusă pe gânduri. Abia când cineva a bătut-o pe umăr și-a dat seama că vorbise cu voce tare. Părul ei lung și albastru s-a mișcat odată cu capul; și-a îndreptat haina albă de la costum și și-a dres glasul.

— A, da! a zis Kaden, frecându-și bărbia înainte de a-și așeza mâinile pe masă. Faimosul Nimicitor al Lumii. Legenda. Fiul lui Unir. Purtătorul Sabiei Uitării. Și unde este el?

N-a vorbit nimeni.

— Exact! Nu a fost văzut și nici nu s-a auzit de el de când lumea lor natală, Rashearim, a explodat. Distrugerea a fost cauzată de el, corect? Nu așa spune povestea? El este omul negru din Lumea Cealaltă. Povești pentru a vă ține pe toți în frâu.

— Nu sunt povești. Sunt adevărate. Din cauza lui, din cauza lor, însăși Lumea Cealaltă este în afara razei noastre de acțiune! a exclamat Santiago.

Vrăjitorii care erau cu el au dat din cap, rămânând aproape. Ochii le erau ațintiți asupra noastră, așteptând ca noi să atacăm sau să facem o mișcare împotriva lor, pentru că Santiago vorbise înainte să-i vină rândul.

— Celestialii încă mai umblă pe acest plan. Mâna încă mai umblă pe acest plan, iar dacă Mâna încă există, atunci are un corp, un cap. Nimicitorul Lumii este acel cap.

— Și capetele pot fi tăiate.

Cuvintele lui Kaden erau numai venin.

Tăcerea s-a așternut din nou, cuvintele pătrunzând adânc. Am mirosit-o înaintea celorlalți: frica. Viața mea și timpul petrecut în lumea lui Kaden nu fuseseră la fel de lungi ca ale celorlalți, dar să văd cum se temeau de acest Nimicitor al Lumii mai mult decât de Kaden spunea multe.

— Am înțeles. Vă temeți toți de el. Dar el nu este ceea ce credeți că este, chiar dacă trăiește. Nu a mai fost văzut de secole. Nu acordați atenție legendelor pe care alții le-au construit pornind de la imaginea lui. Dacă e așa de puternic și de priceput cum se spune, unde e acum? Am distrus sute de semeni de-ai lui, totuși el nu apare. Este un laș, slab, rănit. Acest „Nimicitor al Lumii” nu e un zeu precum cei dinaintea lui. El nu are nicio putere reală, dar noi avem. Ei vă spun minciunile lor, încercând să vi le bage pe gât. Vor să vă supună

voinței lor. Odată ce voi avea acea carte, noi vom domni, cu toții. Nu vom mai fi ținuți în umbră sau reprimăți de cei care ne consideră nevrednici și inferiori. Schimbarea s-a produs în momentul în care și-au vărsat sângele propriu în propria lor lume. Iar acum?

S-a ridicat și s-a aplecat în față, cu palmele întinse pe masă. A surprins privirea fiecărui conducător și doar câțiva dintre ei s-au mișcat în scaunele lor.

— Acum este timpul să luăm înapoi ceea ce e al nostru, ceea ce ne-a fost furat. Nu am avut nicio șansă înainte ca ei să sigileze țărâmurile. Niciuna. Câți dintre semenii voștri sunt dincolo de acele porți? Hmm? A arătat spre Santiago, apoi spre ceilalți, și a completat: Sau ai voștri, sau ai voștri? Vă întrebați dacă ei mai trăiesc?

Aceste cuvinte și-au lovit ținta.

— Și cartea asta? O ai? a întrebat conducătorul umbrelor.

Kaden a plescăit din limbă.

— Asta e partea care urmează. Încă nu o am, dar o voi avea curând. Elijah – a arătat spre muritor și consiliul lui – a fost amabil să ne furnizeze informații despre celestiali. Ne-am infiltrat în rândurile lor, iar asta e motivul pentru care v-am chemat aici. Trebuie să fim uniți cu toții. Odată ce vom începe procesul de deschidere a țărâmurilor, nu mai putem fi considerați slabi.

S-a uitat țintă la scaunele goale ale vampirilor.

— Nici măcar o secundă. Am nevoie de voi toți alături de mine, iar dacă nu sunteți...

A aruncat o privire spre centrul mesei, lăsând amenințarea să planeze deasupra lor.

Unul câte unul, toți au fost de acord spunând „da” în limba lor maternă. Vârcolacii au fost ultimii care au vorbit, și știam că nu sunt singura care observase.

Apa curgea maronie în chiuveta de obsidian în timp ce îmi spălam sângele mai întâi de pe față, apoi de pe mâini. De când mă transformase Kaden, îmi curătasem sânge de pe corp în fiecare zi. Devenisem o creatură care putea să smulgă amintiri din sânge, să invoce flăcări într-o clipă și să-și schimbe forma în orice fiară doream. De fiecare dată când trebuia să mă hrănesc, mă simțeam mai puțin muritoare. Dar acesta era prețul pe care îl plăteam pentru viața ei. Partea tristă? Comparativ cu alternativa, nu-mi dis plăcea. Pentru prima dată după mult timp, greșisem. Ezitasem, iar el văzuse asta.

Am oprit apa și am luat un prosop de pe raft, ștergând petele de sânge care încă mi se mai agățau pe partea laterală a feței. Reflexia mi-a arătat o umbră a persoanei care fusesem pe vremuri. Fața mea era mai dură acum, cu liniile obrazilor și ale maxilarului sculptate. Ascuțimea trăsăturilor mele era atrăgătoare pentru toată lumea cu excepția mea. Îmi amintesc că fața îmi era mai blândă, poate mai cumsecade. Marginea pânzei mi-a atins buzele, moliciunea care proteja canini mai ascuți decât oțelul atunci când monstrul din mine își croia drum spre suprafață.

Eram descrisă ca fiind „frumoasă” și „exotică”. Cuvintele mă făceau să tresar în sinea mea, ca și cum aș fi primit o palmă peste față. Știam că sunt mortală, crudă și letală. Pentru ea, pentru noi, îi permiseseam lui Kaden să mă țină în lesă. Pentru ea săpasem un loc de pace cu gheare și oase rupte, plătind pentru siguranța ei cu râuri de sânge.

„Te rog, am o familie!”

Disperarea din vocea lui mi-a răsunat în minte. Am închis ochii strâns, înecând-o. Am aruncat prosopul într-o parte și m-am agățat de marginile chiuvetei. Degetele mele au săpat în granit până când am simțit cum bucăți din el se sfărâmă. Nu erau aceleași cuvinte pe care le șoptisem și eu în noaptea aceea, cu ani în urmă? Mă întinsesem pe podea, ținând-o de mână. În timp ce senzația rece a morții îi cuprindea pielea, implorasem pe cineva, pe oricine, să o ajute, să o salveze. Fusesem dispusă să-mi ofer trupul, viața, sufletul, orice, oricui ar fi răspuns.

— E totul în regulă?

Ochii mi s-au deschis brusc și niște irisuri cafenii se uitau la mine; nu mai erau acei tăciuni irizați. M-am holbat la Kaden prin oglindă în timp ce el se sprijinea de ușa băii, părând să ocupe mai mult decât partea lui desemnată de spațiu. Era mai înalt decât mine, ceea ce însemna ceva, din moment ce eu eram cu mult peste înălțimea medie pentru majoritatea femeilor. Nu eram o ființă drăguță și micuță după care tânjesc toate filmele sau cărțile. Aveam lipsuri în privința pieptului, dar mă revanșam pentru asta cu șoldurile. Eram singura parte rotunjită a mea. Eram zveltă, cu mușchi puternici și supli, o luptătoare în toate sensurile cuvântului. După transformare, mă antrenasem în fiecare zi cu Alistair, Tobias și chiar și cu Kaden. De cele mai multe ori fusesem bătută până la leșin. Îmi trebuiseră ani buni până învășasem să mă descurc. Kaden voia războinici, și curând aflasem și de ce.

El stătea cu brațele încrucișate și pe față avea o expresie de curiozitate. Nu era o expresie de îngrijorare, așa cum ar fi înțeles oamenii normali. Știam că nu-i pasă de bunăstarea mea, ci doar dacă sunt încă în rând, încă ascultătoare.

— Sunt bine, doar puțin obosită, i-am răspuns, îndreptându-mă puțin.

Ochii i s-au îngustat ușor.

— Hmm!

— Vreau să mă duc la sora mea.

El s-a desprins de tocul ușii în timp ce buzele i s-au curbat în jos într-o mică încruntare.

— Nu acum.

Știam că avea să spună asta. Trecuseră luni de când nu o mai văzusem pe Gabby și îmi era dor de ea. El o folosea ca momeală. Făceam ce-mi cerea și eram răsplătită cu vizite, chiar dacă acestea deveneau din ce în ce mai puține și mai rare.

„Nu uita că te iubesc!”

Rostise aceste cuvinte chiar înainte să închidem, ultima dată când vorbisem cu ea la telefon. La naiba, nici nu-mi puteam aminti când fusese asta! Părea că vocea ei îmi inunda mintea tot mai des în ultimele câteva săptămâni, ținându-mă cu picioarele pe pământ și, mai important, menținându-mă muritoare.

Pașii lui Kaden erau ușori; a venit în spatele meu. I-am privit reflexia apropiindu-se. S-a oprit la câțiva centimetri de mine, cu bărbia odihnindu-se deasupra capului meu. Mi-a adunat șuvițele de păr de pe față, trăgându-le ușor înapoi. Degetele i-au alunecat prin masa mătăsoasă ca și cum ar fi savurat senzația, privirea lui ținându-mă captivă în oglindă.

— Ai ezitat.

Știa.

Mâna lui dreaptă a mai alunecat o dată prin părul meu, a ajuns la capăt și a plutit pe spatele meu gol.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Nu din motivele la care te gândești tu.

Am rămas cu ochii la el în oglindă, refuzând să-mi îndepărtez privirea. La fel ca în cazul unui animal în sălbăticie, dacă îți iei ochii de la pradă pentru o secundă, se termină totul.

— Mm-hm! a murmurat el în timp ce îmi urmărea coloana vertebrală cu degetele, oprindu-se la șale.

Degetele i s-au scufundat sub marginea subțire a rochiei, iar eu m-am înfi-orat, tot fără să întrerup contactul vizual. Un mic zâmbet i-a înmuiat curbura buzelor înainte de a-și apleca capul spre gâtul meu.

— Ce frumoasă ești!

Cuvintele mi-au jucat pe piele, respirația lui accelerând pulsul care bătea sub gura lui. Limba lui mi-a atins pielea, provocându-mi un nou fior, și mâna lui s-a mutat mai sus să-mi cuprindă sânul. Și-a plimbat degetul mare pe sfârc, lent, deliberat, smulgându-mi un geamăt ușor. M-am sprijinit de el, mișcându-mi șoldurile, simțindu-i lungimea tare apăsată pe fese.

Buzele i s-au plimbat de la gâtul meu până la maxilar, lăsând o urmă arzătoare.

— Îmi aparții. Ești a mea în orice fel.

A sărutat și a mușcat ușor fiecare porțiune pe care o atinge.

— Înțelegi?

Am aprobat și mi-am lăsat capul să cadă pe umărul lui, permițându-i un acces mai bun. Linia subțire dintre plăcere și durere stârnea întotdeauna un răspuns din partea mea, iar el știa asta. Și-a ridicat mâna liberă și mi-a prins părul în pumn, înclinându-mi capul într-o parte. Apoi s-a aplecat peste mine, împingându-mă și mai tare în chiuvetă, fără să-mi lase loc să scap. Ochii mi s-au deschis când am simțit atingerea ghearelor pe curbura sânelui. A deschis ochii și mi-a sărutat lobul urechii. Privirea lui roșie aprinsă m-a străpuns în timp ce trăgea acele gheare ascuțite spre mijlocul pieptului meu.

— Dar nu pot tolera slăbiciuni, nici măcar din partea ta. Nu acum, nu când suntem atât de aproape. Înțelegi?

Am dat din cap și unghiile lui mi-au înțepat pielea. Ig'morruthenii erau puternici și aproape imposibil de învins... aproape. Toți aveam o slăbiciune, ceva care ne-ar fi distrus. Șmecheria era să încerci să-ți dai seama înainte să te facem bucați. Fusesem decapitată, îmi pierdusem membre care creșteau la loc și chiar mi se rupsesse gâtul, dar nimic din toate astea nu mă omorâse. Singurul lucru care nu fusese distrus era inima. Astfel, prin procesul de eliminare, deduseserăm că aș muri dacă inima mi-ar fi scoasă din corp. Prostia mea de inimă muritoare era slăbiciunea mea.

— Da, am răspuns printre dinții încleștați. Știi asta.

Degetele lui au apăsât și mai tare, săpându-mi în piept. N-am țipat. Nu aveam de gând să-i dau satisfacție.

— Atunci, de ce ai ezitat?

Vocea lui era o șoaptă suflată în urechea mea.

Minciună.

Nu puteam să-i spun adevăratul motiv. Dacă ar fi crezut o secundă că pusesem pe cineva mai presus de el sau de cauza lui, m-ar fi ucis pe loc.

— Pentru că, am șuiurat, el are o familie. Ucigându-l, nu faci decât să-ți creezi și mai mulți dușmani. Am oftat din nou, încercând să respir prin durere, și am adăugat: E o complicație acum, că ești atât de aproape.

Mi-a susținut privirea un timp care a părut cât o eră, înainte ca ochii să i se topească înapoi la nuanța castanie și să-mi dea drumul la păr. I-am simțit degetele relaxându-i-se pe pieptul meu, iar apoi și-a desprins mâinile de sub rochie. Mi-a prins șoldurile și m-a răsucit cu fața la el atât de repede, încât aproape că am căzut într-o parte.

Corpul i s-a lipit de al meu în timp ce se apleca în față.

— Ții la mine?

— Da.

Mi-am atins pieptul cu mâna. Pielea se vindecase, dar pata umedă de sânge mi-a acoperit degetele.

Nu era o minciună completă. Ținusem la Kaden la început, până când câteva sute de ani de scuze pentru comportamentul lui se învechiseră. El nu-și împărtășise niciodată secretele cu mine, dar știam că există părți ale sale care erau profund afectate și îl compătimisem. Kaden nu fusese întotdeauna așa de malefic cum părea. Existaseră momente – fragmente, cel puțin – când reușisem să văd ceva mai profund în el. Ceva din trecutul lui îl făcuse să fie blazat, rece și vicios. Așa că, da, țineam la el, dar nu fusese niciodată dragoste. Nu era ca în filmele stupide la care Gabby insista să mă facă să mă uit. Nu era emoția despre care poeții scriau sonete sau în genul în care o descriu diferite forme de literatură, dar țineam la el. Nu aveam să scap niciodată de Kaden, și, chiar și în acest mod limitat, să țin la el făcea mai ușor să rămân.

Buzele lui mi-au atins obrazul.

— Bine! Altă dată să nu mai eziți!

Am dat din cap; continuam să strâng materialul rochiei cu mâinile. Kaden încă mă ținea prinsă între chiuvetă și corpul său dur.

— Dă-mi drumul! am șoptit.

A fost o cerere și o poruncă tăcută, una care însemna mai mult decât locul în care mă avea acum. Una la care visam adesea atunci când luptele și natura violentă a vieții mele deveneau prea mult. Una care știam că nu avea să fie niciodată îndeplinită. Tănjeam după o viață departe de aici. O viață cu sora mea. O viață în care eram iubită și puteam fi iubită. Doar o viață. Dar i-am știut răspunsul înainte să vorbească și mi-am dat seama fără urmă de îndoială că vorbește serios.

Kaden s-a lăsat pe spate, ochii jucându-i pe fața mea înainte de a-mi ridica bărbia, forțându-mă să-i întâlnesc privirea.

— Niciodată.

ZBURAM PRIN AERUL RECE AL NOPTII, DEASUPRA NORILOR, DEASUPRA civilizației, deasupra tuturor. Aripă negre și lucioase băteau împotriva curentului, propulsându-mă înainte. Unul dintre aspectele mele preferate în a fi ig'morruthen era abilitatea de a mă transforma în orice și oricine doream. Kaden îmi spusese că abilitatea vine de la cei străvechi, care își puteau modifica trupurile în orice formă voiau. Unii se puteau transforma în creaturi terifiante, magnifice, atât de masive, încât blocau soarele. Nu aveau prestigiosul sânge regal, dar erau zei în toată puterea. Erau temuți și respectați. În fine, fuseseră până când Războiul Zeilor îi nimicise.

Stelele dansau deasupra mea în toate direcțiile. Am bătut și mai tare din aripă, ridicându-mă spre ele. Înconjurată de asemenea frumusețe, m-am întrebând ce s-ar întâmpla dacă aș continua să merg înainte. Simțeam adevărata libertate în acel moment și mă bucuram de ea, nevrând să se mai termine vreodată.

Forma pe care o luasem era una pe care Kaden mi-o prezentase cu secole în urmă și una dintre preferatele mele. Muritorii ar fi recunoscut bestia ca fiind un wyvern. Erau asemănătoare dragonului mitic, dar în această formă avea două picioare, spre deosebire de fiarele cu patru picioare care suflau foc. Măinile și brațele mele erau întinse, formând aripile masive. Capul îmi era acoperit de coarne și solzi terminați cu vârfuri fine, ascuțite. Pielea era mai groasă sub această formă și era acoperită de plăci blindate și solzoase. O coadă cu vârf ascuțit ca o lamă se legăna în spatele meu în timp ce plonjam și dansam printre nori.

Stelele erau singura companie și savuram singurătatea. Am închis ochii și mi-am întins aripile cât de mult am putut, călărind pe vânt. Partea bună a legăturilor printre muritori ale lui Kaden era că ei nu ar fi doborât o fiară zburătoare care respira foc. Așa că, pentru moment, eram liniștită. Nu eram Dianna, regina morții mânăitoare de foc, sau Dianna, sora iubitoare și grijulie. Pur și simplu eram.

— *Adu-mi capul fratelui!*

Realitatea a pătruns când vocea lui Kaden mi-a răsunat în subconștient, amintirea nopții precedente derulându-se ca un film în spatele pleoapelor închise.

Kaden s-a ridicat de pe pat și și-a luat hainele, îmbrăcându-se repede. Nu rămânea niciodată, nu mă ținea niciodată în brațe – nu o făcuse nici măcar o singură dată.

S-a oprit la ușă, cu mâna pe clanță, și s-a întors să se uite la mine.

— *Și, Dianna, fă-o murdar! Vreau să trimit un mesaj.*

— *Cum dorești, am răspuns și m-am ridicat în capul oaselor, trăgând cearșafurile spre mine.*

Kaden nu a vorbit și nu a mai spus nimic în timp ce părăsea camera. Zgomotul ușii trântite a răsunat în casa vulcanică. Mi-am acoperit fața cu mâinile și am mai rămas acolo câteva minute.

Nu îmi cerea doar să-i aduc capul unui prinț. Nu, îmi cerea să ucid un prieten. Drake era una dintre puținele ființe în care aveam încredere deplină. Și știam fără urmă de îndoială că nu am de ales.

Am deschis brusc ochii și m-am concentrat să-mi propulsez corpul suplu mai repede pe cerul nopții. Cu fiecare bătaie puternică a aripilor îmi dădeam sentimentele la o parte, încuindu-le încă o dată.

Am simțit mirosul apei de mare din Marea Naimer înainte s-o văd. Muzica și sunetele unui oraș animat mi-au umplut imediat urechile, spunându-mi că sunt aproape. Tirin era un oraș frumos din inima Zarallului și în prezent era deținut de regele vampirilor. De fapt, întregul continent Zarall era deținut de Ethan Vanderkai, Regele Vampirilor și al șaselea fiu din linia regală de sânge. Fiecare vampir care se năștea de la emisfera estică până la cea vestică era sub stăpânirea lui, dar nu pe el îl căutam în seara asta. Nu, eram aici pentru fratele lui, Prințul Nopții, Drake Vanderkai.

De-a lungul secolelor, Kaden îmi prezentase multe ființe, și erau foarte puține pe care le-aș fi numit prieteni, însă Drake era diferit. Eu chiar ne consideram prieteni. Familia lui lucra îndeaproape cu Kaden de ani buni. Erau implicați în aproape orice, așa că de multe ori știau cum să obțină artefactele și obiectele pe care le căuta Kaden. Țăsta era principalul motiv pentru care Kaden era atât de furios. Voia cartea aia și știa că ei ar fi fost de mare ajutor în găsirea sa, dar apoi încetaseră să se mai prezinte la întâlniri.

La început, Ethan îl trimisese pe Drake în locul lui. Nu m-a deranjat. Era draguț să ai pe cineva cu care să stai de vorbă, să râzi și cu care să nu fii în gardă tot timpul. Însă Drake încetase să mai vină, iar ultima dată fusese de ajuns pentru Kaden. El voia sânge – și ceea ce voia Kaden eu îi ofeream.

Știam că e un nou test al hotărârii mele. Când ezitasem în fața lui Kaden, creierul lui paranoic presupusese că îi scăpam. Trebuia să-i arăt că nu e așa, indiferent de prietenia mea cu Drake. Nu puteam să-mi risc reputația și poziția. Dacă vreuna era pusă la îndoială, o riscam *pe ea*. Asta era inacceptabil, așa că aveam să-mi dovedesc loialitatea, începând cu Drake.

Am plonjat sub nori, concentrându-mă la valea de dedesubt. Lumini multicolore erau împrăștiate peste pământ, reflectând stelele de deasupra. Oamenii erau afară și se bucurau de noapte, iar sunetele vocilor, claxoanele mașinilor și muzica pluteau spre mine în aerul plăcut. Fascicule de lumină albă și strălucitoare erau balize care îi chemau pe toți doritorii în centrul orașului. În noaptea asta avea loc o petrecere, ca în toate nopțile, iar eu mă îndreptam spre inima ei.

Oceanul dansa în stânga, iar valurile blânde plescaiau pe țărnam în timp ce mă înălțam deasupra munților. Am planat în jurul unei stânci din apropiere înainte să-mi trag încet aripile înapoi, bătând în aer pentru a-mi încetini coborârea. Muzica îneca orice zgomot pe care îl făceau, iar muritorii erau prea beți și preocupați să mă observe.

Fumul negru s-a încolăcit în jurul meu; mi-am schimbat forma în aer și am căzut în stradă. Am aterizat ghemuită și mai mulți oameni au sărit din calea mea. Și-au vărsat băuturile și mi-au strigat să am grijă pe unde merg. I-am ignorat și mi-am aranjat cele două cozi groase împletite astfel încât să-mi atârne peste umeri.

Luminile variau de la argintiu la roșu și auriu pe măsură ce ajungeam în centrul orașului Tirin, cunoscut sub numele de Logoes. Era un cartier popular, renumit pentru frumusețea și monumentele sale istorice, dar mai cunoscut pentru viața de noapte. Tot ce-ți puteai dori sau aveai nevoie era disponibil în Logoes, cu numeroase baruri, puburi și saloane elegante. Turiștii și localnicii se îndreptau în grupuri într-acolo, căutând să se relaxeze și să se dezlanțue, fără să știe ce se trezea când luna creștea pe cer.

Mă mișcam cu ușurință prin mulțime, arătând ca orice alt muritor ieșit în oraș pentru o noapte, în maioul negru, pantaloni de piele și pantofi cu toc. Am avut nevoie doar de câteva minute să ajung la destinație. Clubul se afla în inima Logoesului și o coadă lungă de oameni aștepta să treacă de intrarea masivă. Semnul roșu de neon de deasupra ușii arunca o strălucire stacojie peste tot. Acesta era unul dintre locurile preferate ale lui Drake, ceva ce îi aparținea și care nu era al fratelui său.

Muritorii au înjurat și au țipat când i-am împins ca să ajung în fața clubului. Doi bodyguarzi gemeni și-au încrucișat brațele și s-au deplasat pentru a forma un zid în fața mea. Erau de tipul idealizat, prea musculoși, făcuți să intimideze oamenii, de obicei pe cei beți și proști, și să-i împiedice să încerce să intre. Unul

era ras în cap și avea tatuaje pe ceafă, iar celălalt avea o coadă de cal lungă din dreaduri. Ochii le-au strălucit aurii când m-au recunoscut, dar nu le-am dat ocazia să facă vreo mișcare.

— Îmi pare rău pentru asta, dar ar fi trebuit să vină!

Mi-am trântit mâinile pe piepturile lor, forțându-i să dea înapoi. Focul a izbucnit acolo unde au atins palmele mele, iar corpurile li s-au făcut scrum înainte să atingă podeaua.

Ușile s-au deschis brusc, spărgându-se în mii de bucăți mici atunci când am intrat. În spatele meu, oamenii din rând țipau și fugeau ca să scape cu viață. Mulțimea dinăuntru nici măcar nu a observat, continuând să danseze și să se rotească unii în jurul altora.

Interiorul clubului era mai mare decât părea din exterior. Lumini galbene, albastre, roz și roșii jucau pe pereți. Ringul de dans despărțea cabina DJ-ului de barul mare circular care ocupa mijlocul sălii. Oamenii strigau la barmani, încercând să se facă auziți peste muzică.

Făcusem un pas spre strălucirea roșie din spatele clubului când un obiect dur m-a lovit în ceafă. Am tresărit, dar corpul nu mi s-a clintit. Un alt avantaj de a fi ig'morruthen era că oasele noastre sunt mai groase, ceea ce însemna că eram mai greu de lăsat inconștienți. M-am întors și am văzut un vampir care ținea o armă în mână, cu o expresie de șoc total pe față. Am izbit cu brațul, făcându-i o gaură și incinerându-i rămășițele.

Asta a atras atenția tuturor. O femeie de lângă mine a început să țipe, iar ochii vampirilor din mulțime au devenit galbeni, cu colții expuși când s-au întors spre mine.

Urma să fie o noapte lungă.

Pantofii mei îmbibați în sânge scârțâiau când urcam scările. Eram acoperită de cenușă, sânge și probabil viscerele mai multor ființe. M-am oprit la capătul scărilor, scanând salonul larg. Se aflau acolo mai multe canapele negre lipite de peretele din spate, cu scaune asortate și mese mici dispuse în jur. Camera era slab luminată, cu lumini roșii încastrate la colțuri. Aici sus se afla un bar mai mic, dar servea doar tipul de băuturi pe care le savurau creaturile din Lumea Cealaltă. Era gol, cu excepția persoanei pentru care mă aflam aici.

Regalitatea vampirilor mi-a făcut întotdeauna pielea de găină. Puterea lor data de atât de mult timp, încât simțurile mele nu știau ce să înțeleagă din ea.

Doar patru familii de vampiri aveau suficientă putere pentru a moșteni tronul, iar una se transformase în praf înainte să fiu eu creată. Celelalte trei se urau între ele și se luptaseră sălbatic pentru o șansă la domnie. Câștigase Vanderkai și era deja de ceva timp la putere. Victoria lor i se datora în mare parte lui Kaden, dar asta nu însemna că erau lacheii lui. Cu cât îmbătrâneau, cu atât deveneau mai puternici, iar puterea era tot ce simțeam din zona din spate a salonului.

M-am îndreptat spre sursa sa, oprindu-mă la capătul barului în formă de semilună când privirile ni s-au întâlnit. Ochii lui aurii s-au fixat în ai mei, dar niciunul dintre noi nu a vorbit. Mi-am trecut brațul peste frunte, dar nu am reușit decât să-mi mânjesc și mai mult fața cu sânge. El a tras adânc din trabuc și jarul roșu de la capăt s-a aprins. Stătea relaxat pe una dintre canapelele mari, cu un braț întins pe spătar. Arăta ca și cum nu avea nicio grijă pe lume și nu era deranjat de măcelul pe care îl făcusem eu jos.

Încă o tragere din trabuc i-a luminat partea laterală a feței, strălucirea evidențiind buclele întunecate tunse aproape de scalp. Drake era un prădător superb, iar pielea lui de un maro bogat strălucea, ispitindu-i pe imprudenți să-l atingă. Țsta era un alt avantaj al vampirismului. Totul la ei era conceput pentru a-și atrage prada.

— Arăți rău.

A tras încă o dată din trabuc și și-a așezat un picior peste celălalt.

Pumnii mi s-au încheștat.

— De ce n-ai venit? l-am întrebat. Și nu-mi da vreo scuză de rahat despre probleme sau dușmani cu care ai avut de-a face.

Drake nu a spus nimic, ceea ce nu a făcut decât să mă enerveze și mai tare. Am făcut un pas înainte, apoi încă unul. El a scuturat trabucul în scrumiera argintie de pe măsuta de alături.

— Kaden încearcă să deschidă tărâmurile, Drake. Înseamnă libertate pentru noi, pentru neamul nostru. Să nu ne mai facem griji pentru celestiali sau pentru Mână. De ce tu și Ethan sunteți brusc atât de împotriva acestui lucru?

Ochii lui i-au cercetat pe ai mei pentru o secundă, căutând vreun semn că glumeam, dar din glasul meu răzbătea doar durere.

— Are dreptate. Mi-ar plăcea să nu fiu vânat – nici eu, nici familia mea –, dar convingerile lui sunt dubioase.

S-a ridicat, descheindu-și haina și scoțând-o cu grijă.

— Ethan nu-l va urma, și nici eu. E un tiran, Dianna. Indiferent de imaginea frumoasă pe care o etalează.

Am închis ochii strâns, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

— Știi că nu poți să vorbești așa. Știi ce înseamnă asta.

— Știu.

Vocea lui era doar o șoaptă, și dintr-odată suna mai aproape. Am deschis ochii și nu am fost surprinsă să-l găsesc la câțiva centimetri distanță. A ridicat mâna, îndepărtându-mi de pe față șuvițele scăpate din cozi.

— Și tu, frumoasa lui armă, vei fi cea care mă va executa? Pe fratele meu? Și familia noastră?

Partea din mine care era încă bună striga la mine să mă opresc în timp ce îl apucam de gât, dar nu aveam de ales. Nu s-a împotrivit atunci când l-am ridicat și l-am aruncat prin peretele din spate. Firele au scăpărat scânteii în gaura mare făcută de corpul său și mai multe tablouri au căzut la pământ în timp ce clădirea s-a zguduit din cauza impactului. Praful și resturile umpleau aerul în timp ce peretele se prăbușea.

— Știi ce se întâmplă acum. Știi, când în mod repetat i-ai trimis pe alții la întâlnire, ce va face Kaden și cum va reacționa. Nu avea de gând să tolereze niciodată nesupunerea ta, Drake! am țipat.

Lame gemene au zburat din gaură, îndreptându-se spre mine. Am respins una în aer, iar cealaltă mi-a zburat pe lângă cap. Dar nu erau menite să omoare, ci doar să distragă atenția. Mi-a ieșit tot aerul din piept când m-a trântit la podea. Ne-am izbit de bar, care s-a sfărâmat în așchii de lemn și cioburi de sticlă.

— Când se va întoarce el, trebuie să te asiguri că ești de partea bună. Crezi că această carte pe care o vrea Kaden nu va declanșa un nou război cumplit? s-a răstit el în timp ce mă imobiliza la podea; mă ținea cu brațele încrucișate la piept și cu un genunchi pe burtă.

— Of, doar nu vorbești serios! Și tu? El nu e nimic altceva decât o legendă, și totuși tu ți-ai condamnat întreaga familie pentru asta? Sunt povești, Drake, povești care să ne țină în frâu. Toți au murit. Vechii zei sunt morți. Războiul Zeilor, îți amintești? Tot ce a rămas sunt celestiaii și Mâna; asta e tot.

— Zeilor, cum te mai ține sub papuc!

Și-a trântit pumnul peste fața mea, răsucindu-mi capul într-o parte.

Am simulat o ușoară stare de inconștiență și, când am simțit că se relaxează, l-am izbit cu genunchiul în ventre. S-a clătinat în față și atunci mi-am eliberat brațele, aruncându-l de pe mine. M-am rostogolit în picioare, dar el își revenise până să mă ridic. Stătea cu pumnii în aer și cu un zâmbet de mâncător de rahat pe față.

Mi s-a strâns inima. Drake era cel care mă făcuse să zâmbesc când mă transformasem pentru prima dată și mă confruntam cu faptul că nu mai eram liberă sau muritoare. Nu era doar prietenul meu; era și al lui Gabby. Era mereu acolo când aveam nevoie de el, iar acum trebuia să-l omor pentru că el și Ethan se hotărâseră să schimbe tabăra. Nu aveam de ales, iar asta nu făcea decât să

mă enerveze și mai tare. Mi-am ridicat mâinile la fel ca ale lui, strângându-le în pumni, înainte de a le lăsa să cadă.

— Nu vreau să fac asta.

Vocea mi s-a frânt, dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa dacă el vedea asta ca pe o slăbiciune.

Și-a lăsat pumnii jos și expresia i s-a înmuiat.

— Atunci, nu o face! Ești una dintre cele mai bune prietene ale mele, Dianna. Nu vreau să mă lupt cu tine. Ești la fel de puternică cum e el, dacă nu chiar mai puternică. Rămâi cu mine, cu noi! Ne putem ajuta și proteja reciproc.

Am zâmbit blând, știind că fiecare cuvânt pe care îl rostea era serios. Apoi am fost în fața lui. Ochii i s-au făcut mari și gura i s-a deschis o dată, apoi de două ori. S-a uitat în jos la pumnul meu înfipt în pieptul lui. Mâna mi s-a strâns în jurul inimii lui și am simțit-o cum bate. Viața lui era în palma mea.

— Am spus că nu vreau. Nu că n-am s-o fac.

Mi-a zâmbit în timp ce mâinile lui îmi atingeau încheietura mâinii.

— Mai bine să mori pentru ceea ce crezi că este corect decât să trăiești într-o minciună.

I-am susținut privirea în timp ce aprindeam flăcările din mână. Trupul i s-a aprins pe dinăuntru, dar zâmbetul nu i s-a clintit. Era același zâmbet care mă consolase când coșmarurile erau prea rele. Același zâmbet care îi curba buzele când îmi spunea glume, făcându-mă să râd, chiar și atunci când simțeam că mor. Am privit cu groază reținută cum dispărea pentru totdeauna același zâmbet care ar fi putut lumina o cameră.

Am rămas acolo nu știu cât timp, cu mâna încă întinsă și plină de ceea ce mai rămăsese din inima prietenului meu. Un sunet puternic și antrenant umplea camera, și m-am gândit că e ciudat că încă mai cânta muzica, deși clubul era distrus. Apoi am simțit vibrația pe șold și m-am smuls din starea de amețală. Mi-am șters mâinile pe pantaloni și am scos telefonul din buzunar.

— Acum poți să te duci să-ți vezi sora.

Am studiat rămășițele camerei, remarcând camera montată sus pe perete. Kaden văzuse totul. Am înclinat scurt din cap spre el și am închis telefonul înainte să dispar dintre ruine.

NIMICITORUL LUMII FACE CUNOȘTINȚĂ CU DISTRUGĂTORUL DE LUMI!

Cu o mie de ani în urmă, Dianna a renunțat la viața pe care o ducea în deșertul Eoria pentru a-și salva sora, aflată pe patul de moarte. A solicitat ajutorul oricui era dispus să o asculte, dar nu s-a așteptat să primească răspuns de la un monstru mai cumplit decât cel mai îngrozitor dintre coșmaruri. Acum execută tot ce îi cere Kaden, cu toate că asta înseamnă să facă rost de o relictă chiar de la creaturile care o vânează.

UN REGE DE MULT UITAT, PE CARE TOȚI ÎL CREDEAU MORT.

În lumea veche, numele lui era Samkiel. În lumea nouă, este Liam, dar, indiferent de perioada istorică, titlul îi rămâne același. El este Nimicitorul Lumii, o legendă printre dușmani, un salvator și rege al celor care îi sunt loiali. După Războiul Zeilor, s-a ascuns de lume. Și-a refuzat coroana și responsabilitățile, lăsându-i pe cei care aveau cea mai mare nevoie de el să se descurce de unii singuri în fața consecințelor morții lumii lor natale. Însă un atac asupra ființelor dragi îl trimite pe singurul tărâm pe care își dorea să nu-l mai viziteze vreodată, unde dă naș în nas cu un dușman pe care îl credea întemnițat de eoni întregi.

Acum, inamicii mai bătrâni decât timpul trebuie să dea uitării neînțelegerile de odinioară și să colaboreze, în speranța că vor reuși să-și salveze lumile, precum și orice tărâm din apropierea acestora.

„Am venit pentru erou, dar am rămas pentru răufăcător,
sau, mai bine zis, pentru răufăcătoare!”

Over Flowing Shelf

#DarkRomantasy

LEDA EDGE

18+

ISBN: 978-606-088-897-0

9 786060 888970

www.edituracorint.ro